

сѣдинени два члена такыва, между кои-то нѣма явнѣ противоположность, та по това могатъ да ся съвмѣщавать единъ въ другъ, зашто-то богати-ти могатъ да бждѣтъ заедно и образовани; а пакъ за членове на дѣленіе-то могатъ да бждѣтъ само науми, кои-то ясно ся отдѣляватъ единъ отъ другъ, както ся отдѣляватъ противоположности по между си; въ противенъ случай неще има основаніе за да ся раздѣли на двѣ това, кое-то по свое-то естество прави едно.

Доказателство-шо е мысль, коя-то подтверждаетъ или уяснява съ себе другъ мысль, что ся извожда изъ неж непосредственно, или чрѣзъ други мысли.

Тая изводима мысль е това, что-то ся доказва, и потова ся нарича *доказуема мысль*; а мысли что посредствовать между неж и мѣжду начало-то доказующе или что извождатъ слѣдствіе изъ основаніе-то, и по тоя начинъ ги *довождашь* до това, до кое-то сме си прѣдположили да дойдемъ, извѣстны сж подъ имя *доводи*.

§. 97.

Опрѣдѣляемо може да бѣде наумъ, кой-то има *опрѣдѣлено съдръжаніе*, а опрѣдѣляюще могатъ да бждѣтъ отличителны-ты бѣлѣжки на наума. *Дѣлимо* може да бѣде наумъ, кой-то има *вънкашенъ обемъ* и дѣляще бывать *особени-ши видове* на наума; *Доказующе* трѣбува да бждѣтъ *исшины доказаны*, а доказуемо е това, что-то *нема доказателства*.

Изясненіе: Отъ свойство-то на съставны-ты части на опрѣдѣленія-та, раздѣленія-та и на доказателства-та може да ся види, что именно може да влиза въ съставъ на тия логическы дѣйствія, а именно:

1) Не може да ся опрѣдѣляватъ такыва науми, кои-то почти нѣматъ съдръжаніе, какъвъ-то е напр. на-